

Teksten Reveil

Kobalt.

Ik voel me wat herfsterig vandaag

Ik verschiet van kleur

Van kobaltblauw naar bruinig groen

En mijn hart klopt een tik trager

Mijn bloed stroomt dik

de dag begon goed

ik dronk koffie uit een witte kop

at toast met kaas

en lachte me een breuk

maar de kilte kroop naar binnen

mijn hoofd kreeg klappen

en ik moest plots huilen

om het voorbije jaar

dat er geen was om in te strikken

waar was die lach?

Waar was de hunker?

Waar het zoet?

Het neepje in de dag?

Je kwam bij me zitten.

Legde je hoofd zacht op mijn schouder en

Hulde vijf minuten mee

Je duizendjaren blik

Je amandelharten ogen

In diepte onbekend

Lichten het donker

De aarde van mijn voeten

Eelt

weg

dag

ziel

Sven De Potter

Lente als snoep.

De lente begon in april, dat jaar,

En eindigde al in mei

Ik herinner het me nog goed

Toen ik met een glas prik

En een rietje

Op het bankje zat aan het huis

En de bakstenen muur de warmte hield

Het was een week

Waarin hij ging

Waarin zij ging

Waarin hij riep dat iemand hem geschopt had

Gewoon tegen zijn hoofd om niets

Waarin zij vertelde hoe de angst haar hart toekneep

Waarin het gras dringend moest gemaaid

Het onkruid aangepakt

Ik luisterde

Muziek dwarrelde triest binnen

Grijs in de lucht

Vlagen als antwoord op de dingen

Waar niemand vat op had

Kruispunten bleven druk

En niemand stond echt stil

Zoals daar, in het beloofde land

Waar oude mannen in tranen

Dachten aan wie voor hen ging

Heeft iemand een antwoord?

Weet iemand het echt?

Mag een Duvel op de middag?

Is dat goed?

Is dat slecht?

De lente toont zich woelig

Knoppen blijven toe

Met ons is de wereld

Wakker

En toch ook heel erg moe

Sven de Potter

langzaam het misschien en omdat,
tegen het licht houden alsof je veren weegt. stuk per stuk
zo zorgvuldig worden woorden bedacht,
niet gesproken.

want dit mag niet overhaast gebeuren, zoals
snel buiten eten als het zacht sneeuwt , kleine katjes weggeven
nog voor ze kunnen kijken

het getik van de klok vasthouden,
eventjes niet te lang, een bladzijde wordt snel vergeten
het andere blad wacht, het vervolg.

maar dit hier kent geen vervolg, het houdt zich vast
aan wat jij en ik nu zijn, niet morgen maar op dit moment
tellen we onze stappen

omzichtig met kousen over de schoenen,

nog een paar sokken eromheen, om zeker niet te hard te gaan.

zo langzaam keert het tij, zo traag

als gij en ik

Anne Cockaerts

ingebed wacht de ochtend wordt de avond
een volgorde met gisteren zo onherkenbaar
voor wie er bij was

ongeveer zoals in wat is geweest
zoals samen uien planten en wachten op het loof
dat geler wordt alleen maar kijken
zoals vroeger zoals kinderen in hun eindeloze tijd

over hoe vergeten wij zijn

anne cockaerts

Af en toe
blader ik in het verleden
op zoek naar woorden
die zich verschuilen
achter jouw, in steen
gebeitelde, naam.

Af en toe
wandel ik langs momenten
op zoek naar uren van stilte
breekbaar als glazen tranen.

Af en toe
zoek ik in de schaduw
de werkelijkheid der dingen
die niet meer zijn zoals ze
waren in mijn dromen
herinner ik me licht.

Patrick Verstraete

Jij verlaat dit moegestreden lichaam
blijft bij ons met de sporen die je nalaat
wij volgen jouw verdwijnen tot daarna.

Jij zingt in ons als we vruchten uit
je handen nemen, op een morgen de merel
horen die jij nog troostte met krenten.

Jij tekent een rechte lijn aan de horizon waar
jouw aarde onze lucht vol dromen raakt,
gedichten drijven over bezongen dorpen.

Jij voelt dat wij er nog zijn, luisterend aan tafel
spreken jouw woorden nog van vroeger alsof we
herinneringen nodig hebben om bij jou te zijn.

Patrick Verstraete

In godsnaam

In memoriam M.C.

Ze kon de zus zijn die ik nooit had:
goudgele boterbloem die ondanks
alle struikelstenen op haar pad
genieten kon van elke ochtendzon.

Graag zien vulde haar dagen:
een man, een kind, een moeder.
De mensen om haar heen.

Elke weg heeft ze bewandeld:
dokters, wilskracht, hopeloos gebed.
Zelfs de liefde kon haar niet redden.

Zien we ooit haar glimlach nog terug?
Waarom in godsnaam nam ze in
alle vroegte die allerlaatste vlucht?

Eddy Vaernewyck

Nooit meer

Denkend aan P., 9 april 2019

Je stoel is leeg nu en weg je warme stem.
dat vlekkeloze Frans waar ik zo jaloers op was.
ietwat verloren op je desk een foto vol gezinsgeluk.
Aan de kapstok ontbreekt voorgoed die ene jas.

Nooit meer die welgemeende handdruk 's ochtends,
nooit meer een praatje, nooit meer een woord.
Nooit meer tot morgen, nooit meer tot straks.
Je lijkt slechts even buiten maar we liegen ons iets voor.

Nooit meer een deugddoend weekendje aan zee.
die lege plek in onze hoofden, wat moeten wij ermee?
Je stoel blijft leeg, in alle tonen zwijgt nu je stem.
Je blik verdwijnt in tegenlicht, voorgoed je leven toegedicht.

Eddy Vaernewyck

Feest van het afscheid.

Spoorslags

grouwelt de lucht

grunt de regen

de uitmuntend

doodmetalen

regen,

grindcoret de klok

uit de schorre keel

van een kerk

doorklepelt

de assonantiedwang

van de wind,

bang bang bang

wachten de overlevenden

samen gepakt als wolken

head bangende wolken,

op de bokkensprongen

van de eerste moederloze nacht.

Steven Van de Putte

as

voor Arthur G.

hij vertrok zonder vreemde munten
zonder koffer, zonder pijn
verlaten het lichaam dat hem
in alle continenten bracht

hij stapte uit zijn roze wangen
uit zijn besneeuwde hoofd
dat pas bemind werd toen
de seconden langer duurden

de glimlach afgelegd, de glazen leeg
van zon uit grote kastelen.
vertrokken zonder papieren,
op het koude gras zijn grijs pak

Luc C Martens

bloem

voor Fleur E.

vandaag schreeuwt de lavendel grijs
veel te vroeg de koude winter
het gras onbegrijpend stil
de dood oneerlijk, hard en wit

je mag eindelijk rusten bloem
de lange ongelijke strijd verlaten
weg van de vergiftigde bodem
die jou niet groeien liet

nu jij zwijgt weten we niet
wat te zeggen tegen de klimop
we leggen onze laatste woorden
in de witte rozen van november

Luc C Martens

op het gras je verstilde vleugels,
je knipoog gesloten. onbegrijpend
fluistert de esdoorn je naam.
in de leilinden wiegt nog je adem,

vlinder van te weinig dagen. wie
stopte je dartele vlucht, remde
je snelheid, nam je warmte

je horizon te vlug bereikt
fladder je in onze gedachten

wij koesteren je lege cocon

Luc C Martens

Solo

Als je

morgen

denkt

je bent het leven moe

dien me

dan

een baxter

met Jules Deelder toe,

dan zal ik

tenminste

als een jazz – ster

recht toe

recht aan

swingend de laan uit gaan

Steven Van de Putte

samen dromen

als vlinders in een bos

waar scherven

eens smelten

waar dronken worden

geen zonde is

gebeiteld in een boom

omdat zwijgen zoveel

meer is dan hartkloppingen

zwammen als getuigen

in een waas van geurloze

beloften

Franky Taveirne

pepe

versteend woord

in mijn aders

verdwaald gas in Nazareth

je boom

kapotgeschoten

je hond

die langzaam verdwijnt

in Poperingse modder

waarom sprak je nooit tegen mij?

over klaprozen

je bebloede ziel

je kruis

mijn kruis

Franky Taveirne